

DLOUHATÁNKA NA CESTÁCH

Deprese střídá depresi a ohnivě žluté Slunce mi připomíná, kolik jsem toho neudělala.
Bludiště citů, tápání bez kompasu, náhodná útočiště, otupení a nakonec prázdná náruč zase jenom pro to ohnivý Slunce.

Blýskání na lepší časy se posledních sto let nekoná, takže sbalte kufry, stáhněte křídla a nasedněte do letadla. Hromadně vám nalijeme do hlav fantazii. Vlastní nepoužívejte. Nebezpečí exploze.

Zkompromitovaná Lásky se červená na policejní stanici a huhlá do telefonu za půjčenýho bůra něco o necitelnosti.

V čekárně na nádraží zvrací opilá Něžnost a ze zadu se po ní sápe magor ajzlboňák.

Do rána zbývá jen pár hodin, Svítání klepe na vrata lapáku, kde skončilo po posledním pokusu vytáhnout Slunce z postele.

Prý - nedovolené vniknutí.

Prý - ohrožování veřejné mravnosti.

Prý - kuplířství.

Za úplatek člověčího úsměvu se věčný optimista Svítání, pasoucí své bílé ovečky na modrých pastvinách nebe, snažil nalít trochu té své nálady do nás - SCHIZOFRENÍKŮ.

Zůstala zahleděná tam někam uvnitř sebe samé a cítila potřebnou blízkost jiného člověka. Někoho, kdo snad ani neměl tvář. Byl to jen hloupý pocit marnosti, nebo snad prázdnoty.

Vzpoměla si přitom na období, kdysi snad prožité jí samou a dávno zasunuté v šuplíku a teď to vyhřezlo na povrch.

Kým vlastně je?

Kdysi jí bylo čtrnáct, rozhodovala o svém životě ...

Rozhodovala o něm opravdu ona, nebo jen podvědomě plnila zbožná přání rodičů? A dalo jí to vůbec něco? Jen zabředal do prázdného nic, které jí neustále obklopuje. A co to vlastně je? A bylo to někdy něco jiného? Tehdy snad. Tehdy naivně věřila, že bude slavná, že bude něco znamenat. A pak zlom.

Poznání, nebo jen probuzení a pak už jen vlety a pády.

Jeden krutý žert za druhým.

Spoutaná řečištěm myšlenek
běžela ulicí bláhových domněnek
a auta houkají na poplach.
Zběsile urputná uhybá
nástrahám velkoměsta
jenž klaunovským úsměvem
deptá její hrozitánskou
touhu ŽÍT.

Hledáme se uprostřed NICOTY,
každý z nás je v jiném vesmíru.
Závany větru v modrých peřinách
a smích.
Slzíme!
Opravdu?
Okna jsou zavřena,
na zatlučené okenice dopadá první sníh,
ptáci odtáhli na jih
a my do svých klícek.
Míjíme se uprostřed smíchu,
shledáváme v pláčích samoty.
Slzíme?
Opravdu!
Blízkost je neznámá,
falešná, cizí,
projekce do prázdného pokoje.
Příchody zítřků,
loučení s ozvěnou,
na řasách prach včerejších dnů
a možná pel a možná taky
POTMĚCHUŤ.

Tikoty v peřinách
bouře v hodinách
a STRACH.
Tma je jako přístavní hráz,

kde kotví vášně.
Přílivy a odlivy rádoby citů,
rezivějící kotvy vylhaných vztahů
a UPŘÍMNOST má už zase dovolenou.
De la Mancha leští zbroj,
sedlá ROSINANTU ...
Promiňte, pane,
ale větrné mlýny jsou už jen frází,
za kterou schováváme vlastní prohry.
A i překrásná Dulcinea
má už z letité únavy
sít' vrásek pod očima.
Zapomeňte na sny, zahod'te ideály.
Oddejte se frustraci, protože
ZÍTRA BUDE HŮŘ.

Kroky, pak stopy, ale kde jsem JÁ?
Daleko za Dlouhatánkou,
která prožívá život za mě.
Že by ZÁSKOK?
Na dobročinnost nevěřím.
Stvořila jsi paralelní svět.
Stvořila jsi svou Alenku za zrcadlem
a sama jsi jak v říši DIVŮ.

Stvořitel má být zodpovědný za své dílo.
Tak kde je potom BŮH?

Bůh je součástí mého svědomí
a moje svědomí je součástí Boha.

Takže jsem to zase JÁ,
Kdo nese ZODPOVĚDNOST ... ! ? !

Ukrytí v šarlatu
čekáme na zítřka
a pozítří zas.
Tápeme k Slunci
nocí kolébání,
lovíme v srdcích
trosky citů,
potkáváme se na nádražích,
kde čekáme na vlaky,
které už dávno ujely,
a tak alespoň v nádražní
hospodě nad pivákem
bouráme vlastní zrady,
obhajujeme vlatní lži
a propadáme se společně hloub.

NÁHONČÍ znavení celodenním
trmácením usedli do mechu
a vytáhli z kapes černý chléb.
Z houštin štěkají psi na život,
rvou se o pár pohozených drobtů
a lovci z pohárů s vínem
upíjejí den.

Hon na Lásku skončil.
Teď visí hlavou dolů
a stažená z kůže
roní poslední kapky krve.

V záchvatech samoty
zoufalství tupým nožem
ukrajuje dne.
Šlapu po skrojcích minut,
strouhám si večer do kávy
a noc se zdá být spřízněná.
Někdy až moc.

Po špičkách přichází ráno.

JAK JINAK

Prostovlasá Bosorka se
rozletěla s větrem o závod
k pľlnočnímu úplňku.
Spoutaná plameny
smolí nad ohněm
zázraky na počkání.

Kromě Lásky.
Koneckonců.

Den ode dne ztrácíme své vlastní já
topíme se v slzách vlastních trápení
den co den naděje s ránem ožívá
a s večerem je tady znovu loučení.

Jsme zamčeni pro sebe a v sobě
snad napořád a možná na věky
přijímám tě v duši - ve svém hrobě
jen úžas a strach stékají s tmou do deky.

Bojíme se svého poznání
utíkáme k sobě - cizí
nevěříme slovům uznáním
a s probuzením všechno krásné objevené mizí.

Rozum zas všechno odpouští
když s rouháním se ztrácíš v tmách
jak oči zvířat číhajících v houští
na zbytky citů na marách.

Asi chci příliš, když čekám na
dálnici k zítřkům, které stejně
mají roucho včerejší,
až mi zastavíš. Možná jen tak.
Bez mávnutí.

Možná jen proto, že ti bude líto
tý holky, co se plouží podél
krajnice a vleče s sebou
bágl hříchů.

A možná proto,
že jí máš, aspoň trochu, rád.

Pro smíření chodím si do snů.
Odpuštění je za branami,
a jako nájezdy divokých koní
zdají se být vlny citů,
které vyplavují na
opuštěné břehy dávno ukryté křivdy.

Je toho moc co zůstalo skryto, nevyřčeno.
Strach má mnoho podob.
Jednou je zoufalství.
Panická hrůza z obnažení.
Nebo jenom šílenství.
Samota otupuje.
Odhalujeme jeden druhého
za účelem odhalit sami sebe.
Nejsem silnější.
Jsem jenom větší srab,
který se naučil tančit v porcelánu.
Jak dlouho tenhle stav bude trvat?

Děsí mě představa,
že všechno pomine,
stejně tak, jako představa věčnosti.
Nevím, čemu věřím,
nevím, co vlastně chci.
Protože to , co chci,
ve mně vzbuzuje hysterii.

Běžíme jak o závod s
časem a vítr v zádech,
ve vlasech jarní sněh,
molekuly okamžiků
prchají před, do krvava
rozedřeným Sluncem.
Vzýváme osud, život
bereme do vlastních tlap,
a možná se nám to
i jednou povede,
že i když věříme na
předurčením, utopíme
svá přání v
hlubokých tůních
STRACHU.

Dívej se mi do očí.
Čtu si v tvých myšlenkách.

Vzýváš hvězdy.
Kam se nám ztrácejí?
Na cestách vesmírem
mizíme v hlubinách moře,
které směšně nazýváme ČAS.
Máme se na dosah.
Tak vztáhni ruku,
ať můžu uvěřit,
že za ZDÍ není jenom NICOTA,
ať můžu uvěřit,
že čekáš a vzýváš svoje hvězdy,
svoje SLUNCE,
Své středy vesmíru.

Sevřená obručí vzpomínek

zdají se ti i ostrůvky vášní
jako pevnina bez konce.
Jako ostrovy vzdychají pod
vlnami rozbouřených moří,
utápíme se v slzách emocí.
Obklopeni pouští bez obzorů,
tím mořem pohlcujícím
všechno živé,
přesíváme písek jak v hodinách,
odměřujeme si svůj vlastní čas,
náhody jsou všedností
milenci v nás po špičkách
krácejí k úsvitu - branám poznání
a jen BÍLÁ ZČERNALA.

Balzám na duši jsou tvoje pohlazení,
můj bližní,
když srdíčko tluče v kleci z žeber
jak přiškrcený skřivan,
a krev se mi hrne do hlavy,
a pálí ve tvářích.

Moje důvody k radosti hrajou na
strunu nejtenčí.
Perlivý smích usedl nám
na řasách.
Barevné míče z mýdlové pěny
mizí nám po stovkách
stoupajíc domů -k andělům.

Je ti smutno
když tu tak sedíš
promoklá na kůži
se ti dělají skvrny.
Šlíš samotou, prázdnotou.
Toužíš obejmout celičký svět.
Toužíš po hřejivém objetí
z lásky, pro lásku, s láskou.
Sevřená strachem jsi pokaždé,

když odcházíš, že je to naposled.

... Možná se rozběhnu včas ...
Rozběhla jsi se, jako tradičně,
pozdě.
Tisíce slibů, tisíce ano i ne a
stejně jsi zase zaspala.
Tvrdíš, že jsi zoufale unavená.
Tvrdíš to pokaždé, co si pamatuju.
Permanentní stav: na pokraji
nervového zhroucení.
Jsi blázen.
Probud' se už konečně.
Čas ti utekl a ten zbytek může
být i bezcenný.

„... Znáám pár vytrvalých šedesátníků,
kteří ani po smrti nepochopili,
že to, co právě zaspali,
byl zkrátka život. ...“
(Pěťa Kytka z Kroměříže)

Bez roucha
tu stojíš a počítáš vteřiny
divoké jak koně bez opratí.
Křik ticha,
když brečíš do peřiny
impulsy závratí,
a pod bříšky prstů protéká kůže a tma.